

Je l' pravi
ili PRAZAN?

Ha! Ha!

Vidi da li imaš sreće!

mala laguna

Spisak šta treba
da uradim

- Domaći ✓
- Crtkam ✓
- Žderem vafle

Moj tata tvrdi...

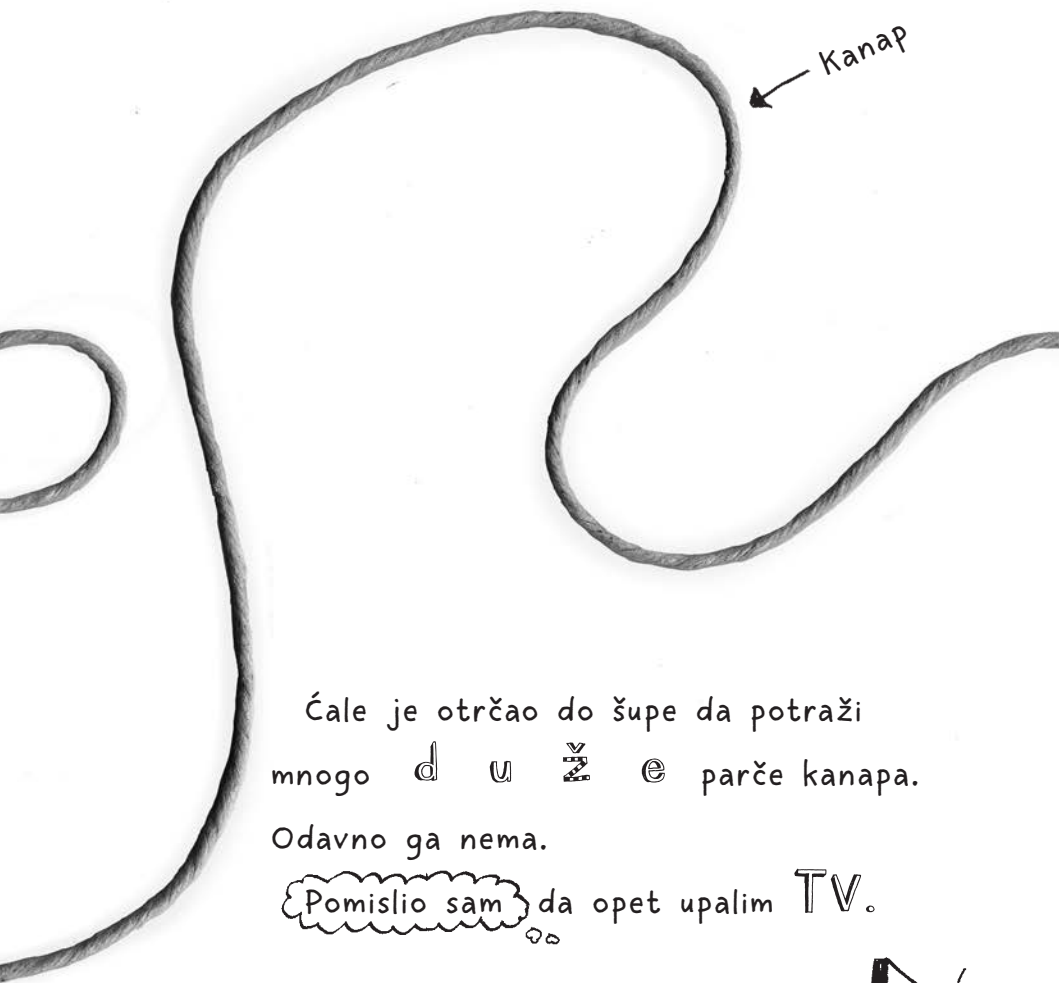
...da OVAJ kanap...

...treba da bude...

Zmaj.

(Stvarno?)

Nešto MI ne izgleda kao ZMAJ.

kanap

Ćale je otrčao do šupe da potraži
mnogo d u ž e parče kanapa.

Odavno ga nema.

Pomislio sam da opet upalim TV.

Umesto toga, uradio sam

OVO:

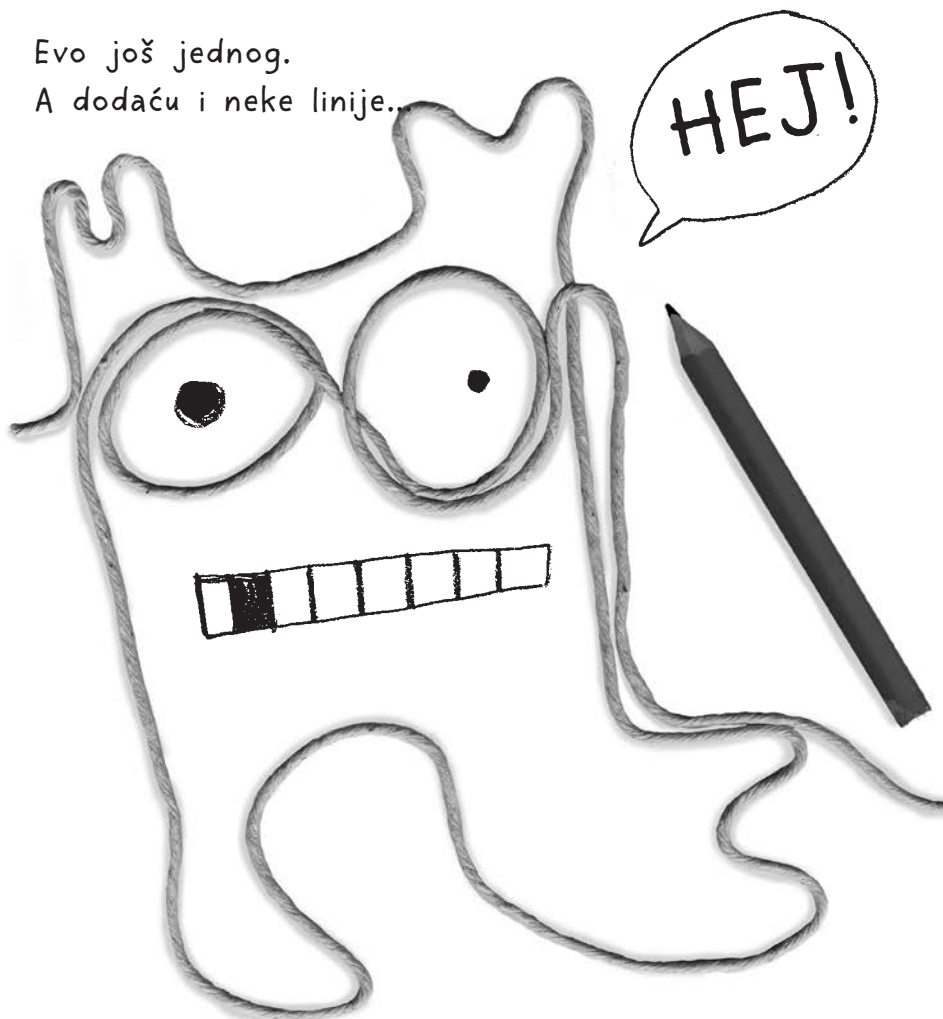
VIDI!

To je crtež od kanapa.

(Puž, ako ste se slučajno zapitali šta je.)

Evo još jednog.
A dodaću i neke linije.

Savršeno! (Ako smem to da kažem
za svoj rad.)

Ko bi rekao da kanap može da bude tako koristan?
(Osim moje bake Mejvis, razume se.)

5

Kad mi SLEDEĆI PUT bude **dosadno** u školi (što se dešava) uzeću svoje parče

za **PRVU POMOĆ** i napraviti neke crtežice.

Tako će izgledati da sam **STVARNO** vredan.

(Izgleda kao da se trudim.)

Kad se tata vratio iz šupe, **SMEŠKAO** se držeći...

JOŠ JEDAN komad kanapa.

„Evo ga, Tome, biće **PERFEKTNO**.“

Gledam to parče kanapa i pitam se: zar nije potpuno **ISTO** kao ovo koje imamo?

„Super je, tata“, kažem, trudeći se da zvučim

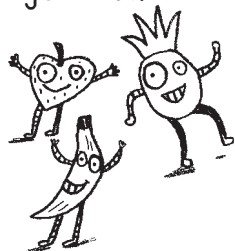
poletno (i ne uspevam u tome).

OBIČNO VOLIM da pravim razne stvari
(kao što su crtežići od kanapa). Ali čale je došao
i prekinuo me USRED gledanja serije

LUCKASTA VOĆNA DRUŽINA, NAJBOLJI crtač SVIH VREMENA.

Zaklonio mi je i počeo da vrti glavom
kao da je nezadovoljan.

„TOME, zašto si u kući i gledaš
po OVAKO lepom danu?“, hteo je da zna.
Prvo - napolju NIJE lep dan. Vlažno je i hladno.

Drugo - gledam jer na njemu ide

LUCKASTA VOĆNA DRUŽINA,

URNEBESANT!

Ali nisam mu to rekao. Samo sam OČI
prikovao za i slegnuo ramenima.

TOLIKO toga možeš da uradiš umesto
što BULJIŠ u ekran.
Hajde, TOME, ugasi .

 „Aaah, tata! Nije FER. Mogu li da dogledam
crtać do kraja?“, upitao sam.

„Iskren da budem, Tome, kad sam bio tvojih
godina, UVEK sam trčao napolju na svežem vazduhu.

Ne pamtim da sam IKAD i gledao
kaže mi sav ponosan.

„To je zato što još nije bio izmišljen kad
si bio mojih godina, tata.“

(Ćale mi je baš star.)

„Naravno da je **TV** bio izmišljen!

Ali sam više voleo da se igram napolju.

Da se penjem po drveću i pravim razne stvari od **GRANČICA**... na to mislim.“

„A šta si to pravio od **GRANČICA**?“, hteo sam da znam.

„ŠTA na primer?“, pitao sam.

„Ono, znaš, **GRANČIČAVE** stvari.“

Predmete od **GRANČIČA**. U stvari, ni važno nije šta sam pravio. Važno je da sam bio **NAPOLJU** na svežem vazduhu i bilo mi je

„I granje sa grančicama ne zvuči kao neka zabava“, rekao sam tati.

„I ma **TOLIKO TOGA** što možeš da

radiš napolju. ☀️ - Za početak, možeš da se

igraš u dvorištu.“

„Hladno je.“

„Trči malo! Ili

zovi Dereka da dođe.“

(Odmahnuo sam glavom jer sam znao da je Derek zauzet.)

„On je kod druga - i verovatno sada gledaju

Derekao sam da bih pojasnio šta hoću da kažem.

(Znao sam da ne gleda, ali to nije važno.)

Zauzeti Derek

A KAKO bi bilo da pozoveš svoju **NOVU** komšinicu Džun da dođe? *Kladim se* da bi došla kad bi je pozvao.

(E, TO se neće desiti.)

„Tata, nemam više **ČETIRI** godine i drugari ne dolaze da bismo se igrali – osim kad imamo probu benda.“ (DEFINITIVNO nemam nameru da pozovem Džun da dođe.)

Otkad mi je komšinica, Džun nije bila baš prijateljski nastrojena prema meni.

Dovoljno muke nam zadaje njen **MAČAK** koji lunja po **NAŠOJ** bašti, **A OSIM TOGA** Džun ide sa mnom u razred.

Ovaj
zadatak
je baš lak.

Svaki put kad me vidi (a to je često jer sedi pored **EJMI PORTER** koja sedi do mene), Džun misli da je **SMEŠNO** kad kaže:

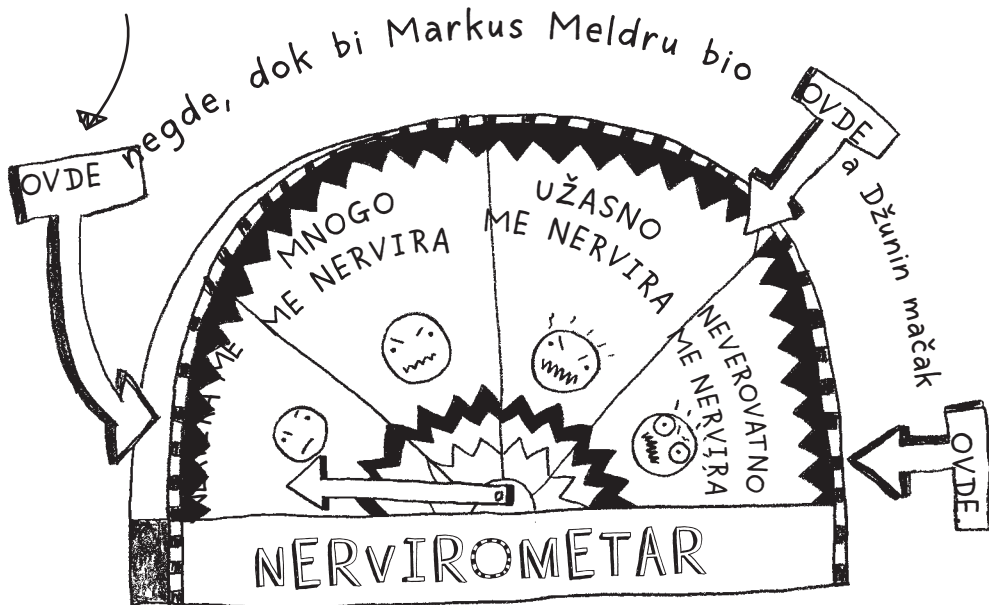
„TOME... shvatio si da su **3ORTAKA** zapravo **BEZVEZAN** bend, je l' tako?“

– uh!

Što NIJE ISTINA i **STVARNO** me NERVIRA.

Da imam NERVIROMETAR, Džun bi bila otprilike

A nekad između njih i nema razlike.

Kad je naišla mama i videla o čemu tata i ja pričamo...

...ona NAM se **PRIDRUŽILA!**

„Ne gledaš valjda opet zar ne, Tome?“,

pita me ona.

„POKUŠAVAM da gledam odgovaram *zaginjajući*

se da vidim iza oca.

A i nije da baš gledam TELIŠKU sve vreme.

Samo obožavam kad je

LUCKASTA VOĆNA DRUŽINA,

Šansa da otpratim preostali deo crtaća
istopila se dosta *BRZO*.

Ne mogu da se koncentrišem kad i mama

i tata **ZURE** u mene.

Zato sam ODUSTAO

- i ugasio televizor sâm.

Tužna
faca

 „OKEJ - šta SADA treba da radim?“,

pitao sam ih.

„Pa ima SVAŠTA da se radi.“

„ŠTA, na primer?“

„Recimo... da idemo u šetnju?“, predložio je tata.

„ŠETNJA - a kuda?“, hteo sam da znam.

„Tamo gde nam je LEPO“, rekao je.

„LEPO kao u RADNJI SA
SLATKIŠIMA?“, predlažem.

„Ne, TOME, mislim na

park.“

„Da imamo **PSA**, rado bih ga ŠETAO sve vreme“,
kažem tati.

„Ne možemo da imamo PSA jer je Dilija ALERGIČNA na **PSE**, podseća me tata.

Tiho sam uzvratio:

Radije bih imao
psa nego Diliju.

„**SETIO SAM SE!** Kako bi bilo da te naučim kako se pravi ZMAJ? Onda bismo ga zajedno puštali I bili zajedno na svežem vazduhu.“

Pre nego što sam stigao da kažem: „**MOŽDA**“,

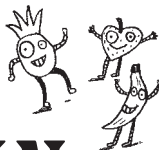
ili: „Je l' možemo to kasnije?“,

mama je **ODUŠEVLJENO** rekla:

„To je **ODLIČNA IDEJA!**“ (Bila je to tek okej ideja. Radije bih odgledao do kraja

LUCKASTU

VOĆNU DRUŽINU

„HAJDE, biće

ZABAVNO

kaže tata pokušavajući da me ubedi.

E, TADA je otišao do šupe

da nađe neko DRUGO parče kanapa.

Mama je otišla u kuhinju i donela: neke plastične kese... par kesa za iznošenje smeća... i selotejp.

„Možda će vam ovo biti potrebno!”

Mama je inače opsednuta

plastičnim kesama i kesama za đubre,

pa ih koristi za SVE I SVAŠTA.

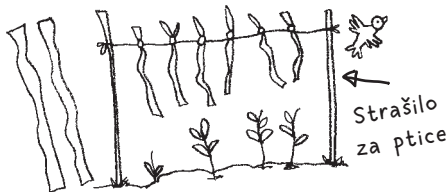
IMPROVIZOVANE
čizme

IMPROVIZOVANA
kabanica

IMPROVIZOVANA
kantica za
zalivanje

Strašilo
za ptice

Kad je tata ugledao plastične kese, rekao je da su

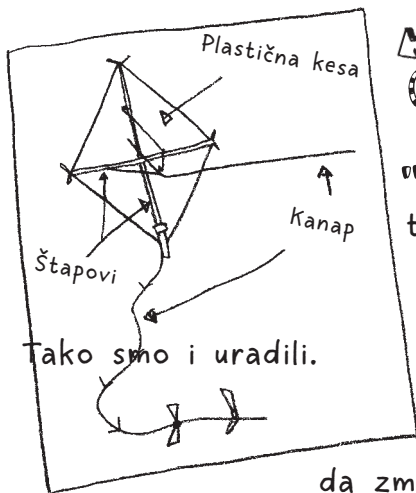
perfektne!

„Perfektne za šta?“, začudio sam se.

„Fali još nekoliko štapova i trebaju nam makaze“, kaže mi tata. Zatim je uzeo list papira i nacrtao kako ćemo da napravimo zmaja*.

OKEJ, sada kapiram.

„Hajdemo u moju šupu i tamo dovršimo pravljenje zmaja“, kaže tata.

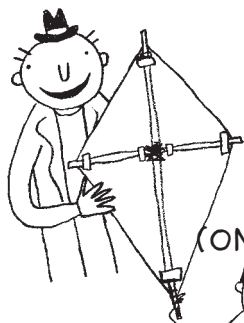

Navodno je trebalo da zmaja napravimo zajedno.

Ali svaki put kad bih hteo da pomognem, tata bi rekao: „Pokazaću ti kako se to radi, Tome“, i uzeo da sve uradi on sâm.

* Vidi na kraju knjige kako se pravi ZMAJ.

„**V**IDI, USPELI SMO!“,
rekao je tata.

(ON je uspeo - ali nisam mu to rekao.)

„Hoćemo li da ga puštamo?“,
predložio je tata.

„Šta, **SAD?**“

„**DA**, sada - uzmi jaknu, Tome, i idemo.“

(Kao da sam mogao da biram.)

Kad smo ušli u kuću, Dilija je bila u kuhinji.

U poslednje vreme često izlazi sa društvom,
pa je nisam nešto mnogo viđao.

Bilo je

STRAVA.

Zanimala se mobilnim (kao i obično).

Tata kaže: „Vidi šta smo napravili, Dilija.“

(Dobro - **TATA** je napravio

- ali nisam joj to rekao.)

Super je,

rekla je Dilija i ne pogledavši. „Kladim se da ti ne bi mogla da napraviš zmaja“, kažem joj.

„U pravu si. Ta me je životna veština saasvim zaobišla.“

Mama se ubacuje: „Bravo, Tome. Je l' vidiš šta sve možeš da uradiš kad ne zijaš u TV?“

Sigurno si

tako ponosan

na sebe, dodaje Dilija, ali ne znam šta

tačno hoće da kaže.

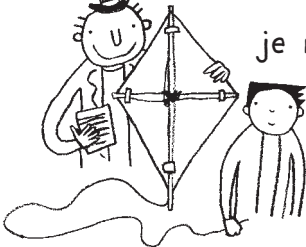

Tata i ja smo uzeli jakne i otišli u park.

On je veoma pažljivo nosio zmaja da se ne umrsi.

„NAJBOLJE mesto da se uhvati je na vrhu brega“, kaže tata.

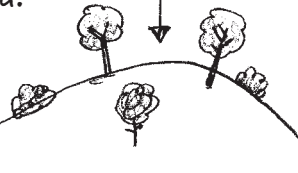
VETAR

„Trebalo da znaš FORU za puštanje ZMAJA, Tome.“

„Da, tata.“

HILL

Kad smo se popeli ^{na} tata je proverio da li je kanap dobar i zategnut. Onda mi je pokazao gde tačno treba da potrčim i KAKO da ~~PUSTIM~~ zmaja da poleti. SVE je to izgledalo lako. Pa smo pokušali.

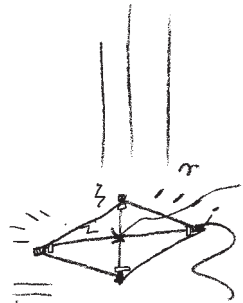

Ja sam trčao i trčao,
tata je LUDAČKI bacao zmaja uvis,
pokušavajući da on POLETI.
Vikao je za mnom:
"SAMO još MALO, SAMO još MALO!"
HAJDE, TOME,
HAJDE!"

Ali zmaj je padao kao da je

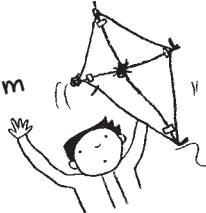

Onda se to desilo još jednom,
i još jednom.

Zamenili smo se, pa je tata počeo
dok sam ja pokušavao
da trči sa zmajem da ga bacim uvis.

da trči sa zmajem

A zatim sam prepoznao nekog

ko mi je prilazio zajedno sa psetancetom.

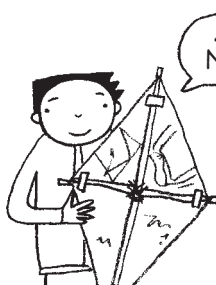

← Spodoba zvana **MARKUS MELDRU**.

Ako postoji JEDNA osoba koju ne bih voleo
sada da sretnem - onda je to Markus.

Kladim se da će da komentariše našeg zmaja. (Grrrr.)

Stvarno ne mogu da ga izbegnem, pa sam
primoran da mu kažem zdravo.

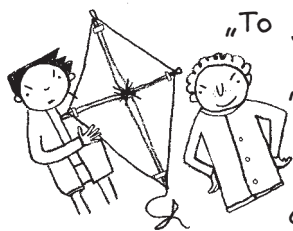

Zdravo,
Markuse.

„Zdravo, Tome, šta ti je to?“

(Evo ga, počinje.)

„To je ZMAJ.“

„ŠTA?! TA GLUPOST

od plastične kese treba
da je zmaj?“

„TAKO JE, Markuse, to je zmaj. Napravio
ga je moj tata, a ja sam mu kao pomagao.

I LETI veoma lepo. U stvari, SAVRŠENO.“

 „Taj ➡ zmaj može stvarno da poleti?“,
kaže Markus, sav iznenađen.

Tata je došao da pokupi zmaja i kaže:

Zdravo, Markuse,

pa otišao ponovo na breg da

pokuša još jednom. Stvarno ne bih voleo da

Markus bude tu i

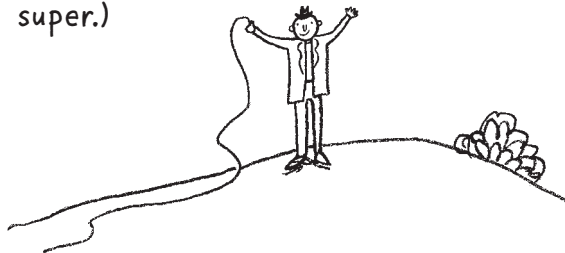
GLEDA.

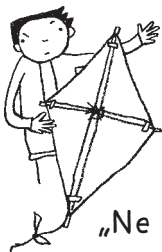
Pogotovo što sam mu rekao kako nam super ide.

„Kreni kad budeš spreman, Tome!“,

viče tata.

(E, super.)

„Ćao, Markuse“, kaŕem,
nadajući se da će da

„Ne idem ja nikuda, hoću da vidim
kako taj **SAVRŠENI** zmaj leti“,
kaŕe Markus.

(I nervira me.)

„Vaŕi, videćeš“, kaŕem mu,
MOLIM TE POLETI, MOLIM TE POLETI.

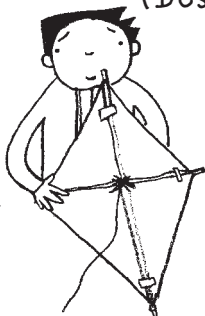

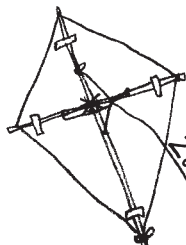
Markus je izvadio polupojeden sendvič
iz džepa i poćinje da ga **JEDE**,
kao da je u BIOSKOPU i gleda **film**.

„Tata, budi **SPREMAN!**“, vićem. „Baciću zmaj **UVIS**,
a ti ga vuci i **istovremeno** **TRĆI!**“

To je bio plan.

(Dosad nije uspevaao.)

Za delić sekunde sam ga pustio,

dašak vetrića se **POJAVIO**

i zmaja podigao **UVIS!**

Pa sve više, i više!

Ja sam se **oduševio** i vikao:

„**JESTE, POLETEO JE, ON LETIIII!**”

Tata je povlačio konopac da ga drži na **nebu.**

„Uspelo je! Leti! **URAAA!**”

Markus je imao **OTVORENA** usta

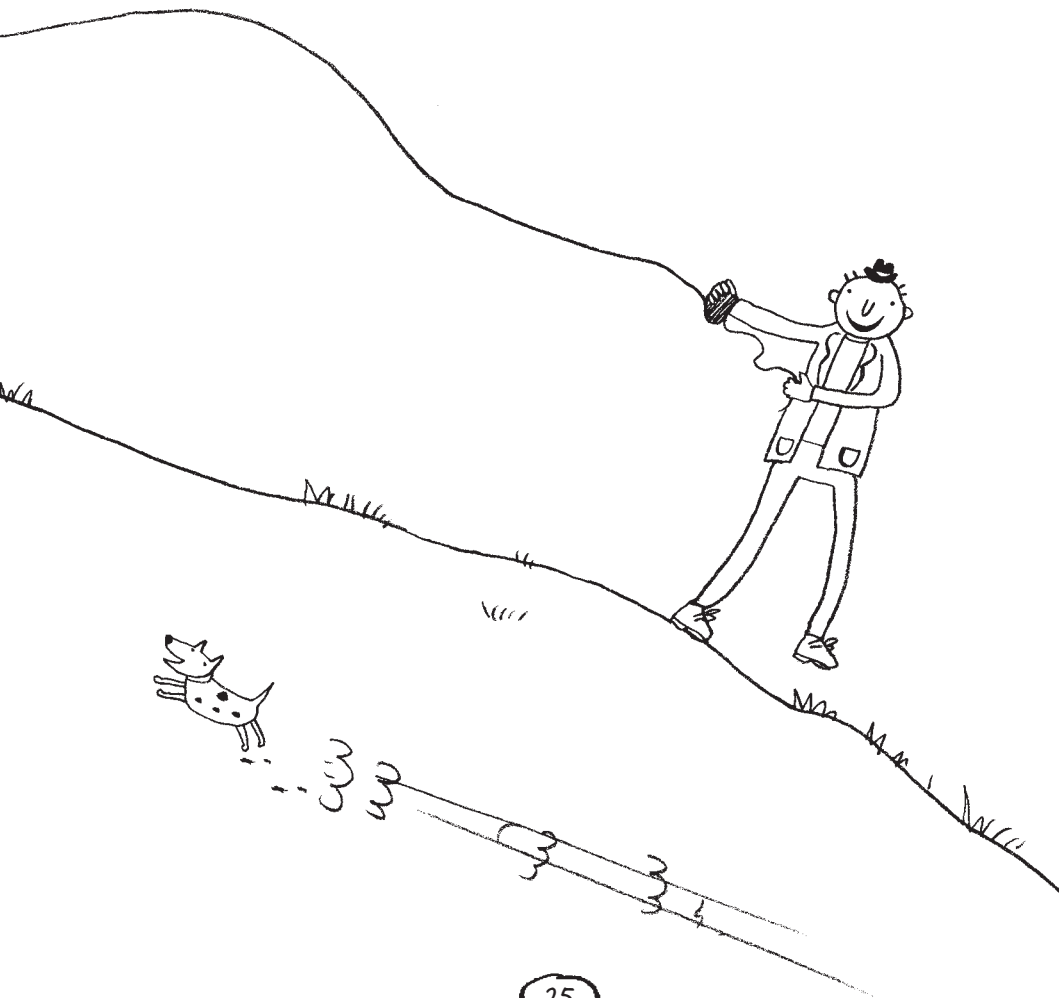

kao da ne može da veruje u ono što vidi.

(A nije bio jedini!)

„Rekao sam ti da će da **poletiti**“, kažem
Markusu, a njegov mali pas je protrčao pored
mene i **skočio** uvis. „**NE!**“, viknuo
sam pomislivši da će da skoči na zmaja.

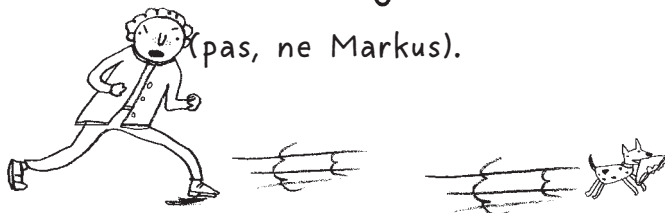

Za tako malo kuće, dobro skače. Markus je zaboravio na zmaja i potrčao za psom.

Snažan je i žustar

(pas, ne Markus).

SREĆOM, Markus se izgubio iz vida kad je
vetar oslabio i zmaj počeo da ponire ka zemlji,
sve dok nije udario uz jedno

TRAS!

Tata i ja smo mu prišli i bacili

pogled na izlomljeni zmaj.

„Možemo da ga popravimo“

kaže mi. „Barem je leteo“

uzvratio sam. Onda smo jedan drugom

UDARILI

Kad smo stigli kući, tata je odmah otišao u šupu da
pokuša da popravi zmaja. A ja sam **NAPOKON** mogao
da odgledam **CRTAĆ** do kraja. Što je bilo **IZVANREDNO**.
Ali moram da priznam da je puštanje zmaja bilo
zabavnije nego što sam očekivao. (Ne smem da
zaboravim da ponesem malo kanapa u školu.)